

Sapaatip akunneri tamaasa AG-mi inuit pingasut nikittaallutik tamalaanik, maluginiakkaminnik, eqqarsaatersuutiminnik misigisaminnillu allattarput. Hver uge skiftes AG's tre klummeskribenter til at skrive om vidt og bredt, om observationer, overvejelser og oplevelser. Isummorsolutik allaaserisaqartartut tassaapput | De tre klummeskribenter er: Naja Paulsen, Karsten Peter Jensen aamma / og Josef Motzfeldt.

»isumaga« »klummen«

Jammerligt

At det ligger Naalakkersuisut meget på sinde at inddrage os borgere i deres beslutninger, har fyldt meget i radioens »meddelelser og mærkedage« over sommerens såkaldte agurketid for pressen. De fleste af disse inddragelsesmissioner, har drejet sig om aktiviteter der har med olie og mineraler at gøre. Vores bygd undgik heller ikke at blive »inddraget« i dette initiativ. Der var dog bare afsat 1 time til præsentation af tre medlemmer af Naalakkersuisuts mærkesager, med forventeligt pingpong mellem tilhørerne og ministrene efterfølgende.

Der blev dog ingen grundig tid til pingpong delen med ministrene og informationerne fra de tre medlemmer af Naalakkersuisut bestod af mundtlige fremlæggelse af deres sagsområder og det vil sige alt andet end et velplanlagt borgermøde. De samme informationer kunne de med samme resultat have beskrevet i en avis. Et borgermøde må afsætte fornøden tid til en demokratisk meningsudveksling hvis det skal give mening.

Min oplevelse af informationsmødet i forsamlingshuset må jeg derfor betegne som en faretruende udsigt for vores unge demokratiske udvik-

ling. Det understreger yderligere, hvor langt der er fra regeringskontorerne ud til borgerne i landet og hvor let spillerum der er for de ikke særligt velkvalificerede muligheder for at påvirke den brede befolkning med en meget unuanceret fremlæggelse af tingene.

Jeg må derfor betegne den jammerligt dårligt planlagte og i grunden uetiske »oplysningsmøde«, som noget der umiddelbart må være tænkt og forberedt som en envejskommunikation, henset til den yderst knappe tid der var afsat til for den ellers stort annonceret større medinddragelse af os borgere. Jeg kræver informationer af højere karakter end det der blev leveret.

De tre medlemmer af Naalakkersuisut skal roses for at de tog turen forbi vores bygd. Vi er ikke mange men mange nok til at vi mødte op og havde vores forventninger til mødet. Naalakkersuisoq for Råstoffer lod i sit indlæg skinne igennem, at han ønskede at købe sig til goodwill med argumenter om at igangsætning af minedrift ville medføre bedre trafikbetjening og infrastruktur i egnen. Det er fint med disse ønsker, som er svære at argumentere imod i

en region der har hårdt brug for disse initiativer. Men det der ønskes fra borgerne i regionen er at få vished om sundhedsrisiciene for folk, få og vegetation. Grønland er ikke Afrika som åbner alle dørene på vid gab for den første og den bedste kræmmer som ønsker fodfæste med pengeovertalelser, som vi har set det i TV.

Grønland er i grunden nok snart det eneste land i verden, hvor mineindustrien endnu ikke har fået fodfæstet sig med deres pengeovertales værktøjer. Den dag det sker, vil vi ikke kunne forhindre dem i at gøre hvad de vil. Derfor er det vigtigt, at ikke alene den brede befolkning men mindst lige så meget Naalakkersuisut er opmærksomme på denne fare og at en oplyst befolkning er det bedste værn mod dette og en oplyst befolkning ønsker også korrekte og velforberedte informationsmøder hvor tvivl og spørgsmål kan søges afklaret.

Vi må fortsat arbejde for ad åre, at frigøre vores økonomi fra det bloktilskud, som for øvrigt besluttes af et andet lands parlament. Jeg anerkender derfor at vi ikke kan komme udenom at skulle udnytte den rigdom af minera-

ler landet er så rig på. Men det kloge spørgsmål er hvorfor starte med de rigt uranholdige REE-mineraler og sjældne jordarter i baggården til landets eneste slagteri for får, kvæg og rensdyr. Endda bare et spytklat fra landets netop udbyggede levnedsmiddelskole et par kilometer fra Narsaq. Den by der i forvejen er stærkt belastet af radonstråling. Og det kræver modige politikere at fortælle hvad alternativet er til denne del af egnens erhverv og de udfordringer de står overfor.

Som tilhører til den noget manipulatoriske tale fra Naalakkersuisoq for Råstoffer er det svært at lade sig overtale af dennes talestrøm. For et godt brugt svar på tilhørernes spørgsmål om sundhed og miljø var: »det tager jeg til efterretning og det bliver noteret«.

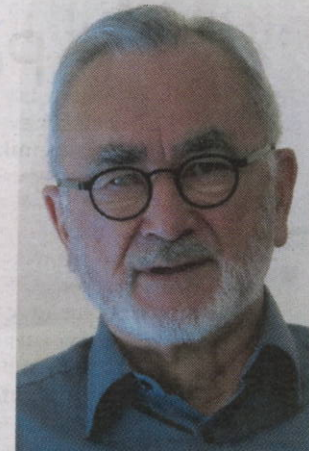
Bedre blev det ikke, da det mineselskab som har store interesser i Kvanefjeldet for nylig indbød til orienteringsmøde i Narsarsuaq. Interesserede fra Vatnahverfi, Igaliko og Qassiarsuk og omegn blev endda tilbudt fri transport til og fra Narsarsuaq. Den lange indledende tale indeholdt også meget bemærkelsesværdige oplysninger som »de få modsigelser fra skeptikerne

omfatter farerne for folk og miljø«. Ja måske er de få, men de er absolut alvorligt ment.

I selskabets rentabilitetsberegninger indgår Narsarsuaq som internationalflughavn. Det er ingen hemmelighed at denne lufthavn er til stor nytte og glæde for os i nabolaaget. Men selskabet havde alligevel ikke i sinde at ville finansiere en fortsat drift af lufthavnen, hvis Selvstyret skulle ønske at lukke denne.

De lave driftsomkostninger for den ønskede mine, begrundedes med de forventelige indtægter fra netop urandelen. Så havde mineselskabet forresten også allerede brugt 75 millioner kroner til sin efterforskning. Dette blev udtalt som om vi på tilhørerspladserne skulle råbe halleluja for det.

Så fortalte mineselskabet at støvproblemet ved driften af den åbne mine ville blive klarret med overrisling med vand i forbindelse med sprængningerne. Jeg må bare minde om at der her er tale om den over flere kvadratkilometer store mine. På spørgsmålet om hvad der så ville ske når vandet fordampes og støvet tørrer ind? Ja, da var svaret at støvpartiklerne til den tid ville have klæbet sig til klippe og skærv!

Allattoq Josef Motzfeldt,
Inatsisartuni
siulittaasuusimasoq

Af Josef Motzfeldt,
tidligere formand for
Inatsissarsutut

Så viser det sig at mineselskabet er af den opfattelse, at det har løst problemet med uranholdigt affald, som alle andre lande fortsat kæmper for at få løst. Mineselskabet mener at affaldet blot skal kastes i en sø og først tildækkes med presenning, sand og jord øverst.

Disse postulater kan ingen nøjes med at tage til efterretning og det er alt andet end kvalificeret oplysning.